

SEISUKOHT

autoriõiguse seaduse (AutÕS) muutmise seaduse eelnõu suhtes (erakopeerimise tasu jaotuskava koostamine)

reg. nr: 8-1/6719-1

Eesti Fonogrammitootjate Ühing (EFÜ) esitab käesolevaga Justiits- ja Digiministeeriumi poolt 11.08.2025 edastatud eelnõu osas järgnevad seisukohad:

1. Hea õigusloome põhimõtete rikkumine

EFÜ leiab, et esitatud seaduseelnõu ei vasta hea õigusloome põhimõtetele ning selle eesmärgiks ei ole probleemi sisuline lahendamine (sh õigusselguse loomine), vaid riigi soov ilma sisulisi põhjendusi esitamata ja tegelikke asjaolusid kaalumata lihtsalt distantseerida ennast kohustustest ja vastutusest, mida riik peab täitma ja kandma seoses sellega, et ta on õiguste omajate ainuõigusi reprodutseerimisõiguse osas piiranud.

Puudub mistahes hea, mõistlik või vajalik põhjus, miks asetada niigi ebapiisavate rahaliste vahendite jaotamise otsuse tegemine vaid raha saajate õigusi esindavatele KEO-dele.

2. Õigusselguse põhimõtte rikkumine

Käesolev seaduse eelnõu rikub oluliselt õigusselguse põhimõtet (PS § 10 ja § 13). Õigusakt peab olema piisavalt ammendav ja täpne. Käesoleval juhul ei ole see seda muuhulgas järgmiste asjaolude suhtes:

- (a) AutÕS § 27 lg 9¹ toodud avatud nimekiri ei sätesta piisavalt täpselt ja täielikult asjaolusid, mida peaks arvesse võtma jaotuskava koostamisel. Käesoleval juhul on tegemist sisuliselt avaliku halduse ülesande panemisega eraõiguslikele isikutele (õiglase hüvitise suuruse jaotuse määratlemine), mistõttu ei saa riik jätta vastavad kriteeriumid ka ammendavalt määratlemata.
- (b) AutÕS § 27 lg 9¹ p 1 toodud tingimus (kogutava tasu olemus ja eesmärk) on eelnõu eesmärgi ja selle sätte rakendamise planeeritud ulatust silmas pidades oma olemuselt täiesti sisutu;
- (c) puudub regulatsioon selle kohta, kes töötab välja algse jaotuskava ettepaneku, mille üle KEO-d saaksid läbi rääkida. Eelduslikult peaks see olema tasu koguja. Jääb ebaselgeks, kas ja millises ulatuses peab esmast jaotuskava põhistama ja selles toodud jaotust selgitama ja tõendama;
- (d) puuduvad meetmed ja kord, kuidas on tagatud AutÕS § 27 lg 9¹ sätestatud põhimõtete järgimine;
- (e) puuduvad AutÕS § 27 lg 9² ja 9³ sätete põhjendused, aga samuti põhjendused selle kohta, miks nende sätete rakendamisel ei kohaldata AutÕS § 27 lg 9¹ sätestatud põhimõtteid;
- (f) puudub regulatsioon, mis määratleks üheselt ära KEO-de ringi, kes konkreetsel aastal peaksid jaotuskavas kokku leppima, aga samuti reeglid selle kohta, millal ja mille alusel võiks õigustatud KEO-de ja läbirääkimiste ringi kaasata võimalikud uued KEO-d. Puuduvad samuti reeglid, mis võimaldaksid välistada olukorra, kus KEO'sid hakataks asutama vaid selleks, et sisuliselt omastada AutÕS § 27 lg 9² ja 9³ alusel jagatavaid summasid. AutÕS § 27 lg 9² ja 9³ sätestatud kord tekitaks olukorra, kus koheldakse võrdselt KEO-sid, kes sisuliselt Eestis ei tegutse ja neid KEO-sid, kelle poolt esindatavad õiguste omajad moodustavad valdava enamuse neist, kelle õiguse objektide kasutamise eest peab riik õiglast tasu maksma. See tekitaks põhjendamatu

ebavõrdse kohtlemise ja välistaks selle, et riik täidaks kohaselt oma õiglase tasu maksmise kohustust;

- (g) puudub regulatsioon selle kohta, kes teostab järelevalvet seaduse tingimuste (avaliku halduse ülesannete täitmine) täitmise üle ning kuidas ja millises kohtus, kelle vahel ning millise õiguse alusel toimub tasu jaotuse ja/või õiglase tasu suuruse vaidlustamine.

3. Seaduse eesmärgi lubamatus

Seaduse eelnõu eesmärk ei ole sobiv, vajalik ega ka proportsionaalne seatud eesmärgi suhtes.

Eelnõu peamise eesmärgina on välja toodud erakopeerimise süsteemi paindlikumaks ja tõhusamaks muutmine tagamaks tasakaalustatud ning tõhus protsess. Siin tuleb aga esmajärjekorras lähtuda erakopeerimise süsteemi enda eesmärgist, milleks on tagada õiguste omajatele õiglase hüvitise maksmine nende õiguste eest, mille riik on neilt seaduse alusel ära võtnud (nn isikliku kasutuse reprodutseerimisõigus). EFÜ arvates on kogutud tasu õiglane jagamine ja selleks vajalike toimingute sooritamine (lisaks õiglase korra kehtestamisele ka vajaliku teabe kogumine ja erapooletute/õiglaste otsuste tegemine) vaieldamatult riigi, mitte eraõiguslike organisatsioonide, ülesanne ning seda ei saa sellisel kujul, nagu riik on praegu välja pakkunud, asetada ainult KEO-dele. Riik on ja peab olema tasu jaotuse kehtestamisel sõltumatu. Erakopeerimise tasu jaotamise komisjon ei ole kunagi tegutsenud erapooletu organina (millest on seaduseelnõu koostajad seletuskirja teksti põhjal ka täiesti teadlikud). Asjaolu, et Justiits- ja Digiministeerium on lähtunud siiani otsuste tegemisel komisjonis saavutatud kokkulepetest, ei vabasta riiki kohustusest tagada tasude erapooletu ja õiglase jaotus. Seletuskirjast nähtub, et riik ei ole saanud oma ülesannetega hakkama, aga see on seetõttu, et riik pole teostanud selleks vajalikke tegevusi, sh andmete kogumist, salvestusseadmete ja kandjate osakaalude tuvastamist, KEO-de esindatuse ulatuse tuvastamist, uuringute teostamist (sh õiguste omajate erinevatele kategooriatele tekitatud kahju suuruse tuvastamist, tarbijaküsitluste teostamist jne), EL'i ja liikmesriikide praktikate jälgimist ja analüüsi, kohaliku turukäitumise jälgimist ja analüüsi jne.). Selle asemel, et oma ülesandeid kohaselt täita, soovib aga riik panna kõik oma vastavad ülesanded KEO-dele viimaste (nende poolt esindatavate õiguste omajate) endi kulul. Ehk teiste sõnadega, riik soovib, et KEO'd teostaksid viimastel aastatel niigi mittepiisava hüvitise arvelt kohustusi, mille riik võttis ise endale, piirates õiguste omajate õigusi.

EFÜ saab eelnõu eesmärgist aru selliselt, et riik sooviks läbi plaanitud muudatuste teha erakopeerimise süsteem paindlikumaks ja tõhusamaks viisil, mis peab igale õiguste omajale kokkuvõttes kaasa tooma ka õiglase tasu maksmise tõhusamalt ja paindlikumalt.

KEO-de puhul on tegemist mittetulundusühingutega, kelle tegevust rahastatakse sellest samast rahast, mida nad õiguste omajatele koguvad. Seega kõik täiendavad kulud, mis KEO-dele seadusemuudatustega seoses tekivad, omavad otsest mõju igale õiguste omajale väljamakstavas tasus, vähendades seda. Jääb ebaselgeks, kuidas saaks selline süsteem olla õiguste omajatele kasulik.

Meetmed, mis peaksid riigi arvates eelnõuga püstitatud eesmärgi tagama, oleksid siis EFÜ arusaamise kohaselt järgmised:

- (a) välistada Justiits- ja Digiministeeriumi ja muud riigipoolsed tegevused õiglase tasu jaotamiseks vajaliku teabe kogumisel, selle analüüsimisel, erinevate huvigruppide ärakuulamisel ja vastava kaalutusotsuse tegemisel;
- (b) kohustada KEO'sid otsustama kogutud tasu jaotamise üle ja seda olukorras, kus õiguste omajaid esindavad KEO-d ei pea niigi erakopeerimise tasu kogumise põhimõtteid ja kogutava tasu suurust piisavaks selleks, et täita kohaselt riigi poolse õiglase hüvitise maksmise kohustust õiguste omajatele (ehk kogutav summa on juba enne selle jagamist liiga väike);
- (c) panna tasu jaotamise otsustamisel KEO-dele kohustus juhendada teatud põhimõtetest (sh AutÕS § 27 lg 9¹ sätestatust, kuid ka EL'i ja liikmesriikide praktikast), mis eeldavad juba oma

olemuselt mahukat andmetöötlust, uuringute teostamist ja kulude (sh õigusabikulude) kandmist. Seaduseelnõu ei näe ette, et KEO'dele (õiguste omajatele) sellised kulud riigi poolt hüvitataks;

- (d) pikendada jaotuskava kinnitamise aega kuue kuuni, mis võib venitada ka väljamaksete teostamist õiguste omajatele;
- (e) seada kogutud tasu jagamise eelduseks KEO'de vahel konsensuse saavutamise kohustus (mida KEO'd ei ole riigile teadaolevalt alati suutnud saavutada) ning konsensuse mittesaavutamisel vähendada „karistuseks“ kogu väljamakstavat tasu 40% võrra (lükates selle järgmisesse või lausa järgmistesse perioodidesse) ning jagada väljamakstav osa sellisel juhul õiguste omajate kategooriate/KEO'de vahel lähtudes meelevaldselt kehtestatud protsentidest ilma seaduses sätestatud põhimõtteid (AutÕS § 27 lg 9¹) ja varasemat praktikat (sh väljakujunenud osakaalusid) rakendamata;
- (f) välistada sellega seotud riiklik järelevalve ja piirata oluliselt ka kohtuliku kontrolli võimalusi ning ulatust, mis on juba iseenesest PS § 15 rikkumine;
- (g) kaotada ära Justiits- ja Digiministeeriumi kontroll muusika- ja filmikultuuri arendamise ning koolitus- ja teadusprogrammide jms rahastuse jagamise üle (kuni 10% kogutud tasust), andes selle üle otsustamise eranditult erakopeerimise tasu kogujale (EAÜ), kes ei ole juba tulenevalt oma positsioonist ühe õiguste omajate grupi esindajana erapooletu.

Jääb arusaamatuks, kuidas saab selline lähenemine olla tõhus ja paindlik. Eelpoolnimetatud meetmed vähendavad selgelt õiguste omajatele väljamakstavaid summasid. Seda asjaolu on aga eelnõu dokumentides selgelt riigi poolt varjatud. Kui riik tõesti soovib, et eraõiguslikud organisatsioonid täidaksid tema kohustusi, peab riik selle kohaselt ja õiglaselt neile ka hüvitama.

Välja pakutud süsteem muudab senise korralduse tegelikult palju koormavamaks ja keerulisemaks.

Tulenevalt konsensuse mittesaavutamise tagajärgedest (AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³) saaks seaduses sätestatud põhimõtete (AutÕS § 27 lg 9¹) rakendamine KEO'de jaoks olema väga keeruline. AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³ sätestatud proportsioonid mõjutavad otseselt juba ette läbirääkimiste kulgu, sest mõjutavad autorite ja kaasnevate õiguste omajate vahelisi proportsioone varasema praktikaga võrreldes (näiteks 2023 ja 2024 aasta tasu jaotus oli 41,82% autoritele, 29,24% esitajatele ja 28,94% tootjatele, sh helisalvestiste tasu jaotus on ajalooliselt alati olnud 1/3 autoritele, 1/3 esitajatele ja 1/3 fonogrammitootjatele) ja mõnele KEO'le võiks selline eelnõus pakutav lahendus olla soodsam, kui kokkuleppel arutatavad protsendid ja senine jaotuskava. Seega on seadusesse juba algselt sisse genereeritud konsensuse saavutamise võimatus või ebatõenäosus. Välja pakutud „karistusmeede“ juhuks, kui KEO'd ei saavuta üksmeelt (mis on tegelikult ilmselt üks peamisi põhjuseid, miks käesolev eelnõu on üldse koostatud, kuna 2022.a. ja 2023.a. vastavat konsensust komisjonis ei saavutatud), sisuliselt dikteerib ka tasude edaspidise jaotuse ühesugusena AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³ sätestatud suuruses ja põhimõtetel, kuna mistahes KEO (ka mistahes tulevikus asutatav KEO), kes peaks jaotuskava kaalumise ja läbirääkimise tulemusena saama väiksema osa, rahuldub ilmselgelt pigem tasude sunniviisilise jagamise proportsioonidega. See oleks aga vastuolus eelnõu koostaja poolt esitatud süsteemi paindlikkuse eesmärgiga. EFÜ arvates ei ole demokraatlikule riigile omane selline protsess, kus kasutatakse nn kollektiivset vastutust selle eest, et huvitatud isikud ei suuda või ei taha (kasvõi põhjusel, et konsensuse mittesaavutamine on talle kasulikum) konsensuslikult kokku leppida ebapiisavate ressursside jagamises omavahel. Seda eelkõige veel olukorras, kus erapooletu otsuse tegemise kohustus ning pädevus peaks olema riigil.

Seaduse eelnõus puudub AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³ nimetatud sunniviisilise jaotuse sisuline analüüs (sh tulenevalt AutÕS § 27 lg 9¹ loetletud põhimõtetest). Jääb arusaamatuks ja ebaselgeks, kuidas on riik AutÕS § 27 lg 9² toodud protsendid ja proportsioonid üldse saanud või millest lähtunud (need erinevad

oluliselt senisest praktikast ja ka näiteks naaberriikide Läti ja Leedu praktikast¹? Ehk selle asemel, et paika panna täpsed ja õiglased kriteeriumid ja protsessid tasu jagamiseks ning teha nende põhjal igaaastased tasu jaotuse otsused, on riik otsustanud tasu jaotamist edaspidi läbi viia ilma mistahes põhjenduste ja analüüsita, soovides kehtestada meelevaldse korra, mis ei võimalda ka AutÕS § 27 lg 9¹ põhimõtteid mõistlikult rakendada ja muudaks oluliselt senist praktikat. Selline kord välistab mistahes tasakaalustatud protsessid ja paindlikkuse. Mitte ükski tagavaralahendus, mis on ette nähtud KEO-de konsensuse mittesaavutamise juhuks, ei tohiks muuta kokkuleppe saavutamist juba eos võimatuks ega piirata ka kokkuleppe sisu (nagu AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³ seda teevad).

EFÜ-le jääb samuti arusaamatuks, miks eelistatakse sellise meelevaldse korra väljapakumisel (tasu osalisel jagamisel) autoreid teistele õiguste omajatele. Lähtudes siiani jaotatud summade proportsioonidest saaksid kokkuleppe mittesaavutamisel autorid sisuliselt 70 % sellest, mida nad oleksid õigustatud saama, samal ajal kui tootjad saaksid vaid 50% sellest, mida nad oleksid õigustatud saama. Sellist ebavõrdset kohtlemist pole seaduseelnõus ega seletuskirjas selgitatud. Selline kohtlemine annab muuhulgas autoreid esindavatele KEO-dele eelise ka toimuvatel läbirääkimistel ning võimaldab neil läbirääkimistel endale sobivat lahendust teistele peale suruda. Nii ei teki ka lepingulist tasakaalu, kuivõrd riik ise seda ei soodusta. Kui soovida säilitada viimase jaotuse proportsioonid, peaks AutÕS § 27 lg 9² sätestatud autorite protsendiks olema 24% ning esitajatel ja tootjatel mõlemal 18 % (mis vastaks üldjoontes 60%-le varasematest justiits- ja digiministri poolt kinnitatud jaotuskavade alusel kinnitatud proportsioonidest).

Kuna puuduvad takistused täiendavate KEO-de asutamiseks, siis kutsuks eelnõus välja pakutud korra kehtestamine (eelkõige AutÕS § 27 lg 9³) spekulatiivsetel eesmärkidel asutama arvukalt KEO'sid, kes hoolimata esindatusest oleksid teiste sama kategooria KEO'dega õigustatud võrdselt saama samaväärset tasu. See ei ole kuidagi õiglane ega mõistlik. Mistahes tagavaralahendus ei peaks olema ühelegi õiguste omajate grupele ega KEO-le kasulik, kui mõnele teisele, võrreldes varasema praktikaga.

Tegelikult jääb arusaamatuks, milles on süüdi konkreetne õiguste omaja, kellele KEO-de konsensuse mittesaavutamisel isegi seda vähest raha välja ei jagata, mis on õnnestunud koguda? Sellise ebaõiglase meetme rakendamine ei välistada seejuures ju riigi kohustust maksta õiguste omajatele õiglast tasu võimalikult tõhusal viisil (eelduslikult esimesel võimalusel maksimaalses ulatuses). Eelnõus puudub selleks lahendus. Kohe kindlasti ei saa aga pidada õiglaseks jaotatavaks tasuks seda vähendatud raha, mida jagatakse välja KEO-de vahel jaotuskavas kokkuleppele mitte jõudmisel seaduse alusel.

Eelnõus ja selle dokumentides on jäetud süsteemselt kirjeldamata ja analüüsimata järelevalve temaatika (see põhimõtteliselt puudub) ning võimalikud vaidlused ja nende lahendamise kord (autoriõiguse komisjoni lepitajana ei saa pidada sellises olukorras lahenduseks), mis muudab omakorda tekitatava õigusliku olukorra veelgi segasemaks ning suurendab asjasse puutuvate isikute kulusid veelgi. Iga lepingu täitmisel võib tekkida vaidlusi. Näiteks saab KEO, kes ei olegi rahul lepingus saavutatud kompromissiga, pöörduda kohtusse ning vaidlustada kogu lepingu, sest leping ei vasta KEO hinnangul AutÕS § 27 lg 9¹ nõuetele. Selline vaidlus kohtus kehtaks aastaid, kurnaks kõiki KEO-sid, tooks kaasa ebaselguse järgmiste aastate jaotuskava koostamisel jne. Seaduseelnõu looja eesmärgiks ei ole olnud mitte kohtuvaidluste vähendamine kui selline, vaid pigem soov välistada, et nõudeid puuduliku tegevuse ja ebaõiglaste otsuste eest esitataks Justiits- ja Digiministeeriumi vastu. Seetõttu on ka vaikselt mööda mindud kogu järelevalve teemaga seonduvast. Selline eesmärk ei ole legitiimne. Vastavalt TRIPS Art 41 p 2 peavad intellektuaalomandi õiguskaitse tagamisega seotud menetlused olema ausad ja erapooletud ning need ei tohi olla ülemäära keerulised või kulukad ega tuua kaasa

---

¹ Läti: autorid 38,66%, esitajad 30,67%, fonogrammitootjad 24%, filmitootjad 6,67%;

Leedu: autorid 1/3, esitajad 1/3, tootjad 1/3.

sobimatuid tähtaegu ega õigustamatuid viivitusi. Nende põhimõtetega ei ole käesoleval juhul üldse arvestatud.

Ebaselgeks jääb ka näiteks see, mis saab siis, kui tasu kogujat ei suudeta KEO'de kokkuleppel määrata (AutÕS 27 lg 12) või kui KEO'd ei ole rahul tasu koguja haldustasude suurusega või arendus- või rahastussummade väljamaksmisega (AutÕS § 27 lg 10).

EFÜ arvates peab riigil jääma tulenevalt oma ülesannetest, kohustusest ja vastutusest oluline roll eelnõus kajastatud küsimustes ning ta ei saa sellest loobuda. Õiguste omajatelt ära võetud õiguse eest õiglase hüvitise maksmise tagamine (ka selle jaotamine) on osa riigi õiguskaitsekohustusest. EFÜ arvates ulatub riigi selline kohustus oluliselt kaugemale õigusraamistiku loomisest. Riigil on ka sisuline kohustus tagada, et õiguses sätestatud eesmärgid tegelikult reaalsuses ka täidetakse, milleks peab konkreetses valdkonnas efektiivselt toimima ka täitevvõim. EFÜ taunib riigi praktikat PS § 10 sätestatud seaduslikkuse põhimõtte rikkumisel. Riik peab muuhulgas tagama ka seaduste täitmise. See ei ole mitte nn hilisema praktika küsimus, vaid sellega peab arvestama juba õigusloomeprotsessis. Eriti on see aktuaalne käesolevas olukorras, kus riik AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³ kehtestamisel sisuliselt eirab EL'i ühtsete reeglite rakendamist ja seab sellega erinevad KEO-d kui ka lõppkokkuvõttes õiguste omajad läbirääkimistel ebavõrdsesse olukorda. Sellises olukorras oleks erakorraline see, kui kõik KEO'd jõuaksid konsensuseni, mitte aga vastupidi.

4. Kokkuvõtteks

Võttes arvesse seda, et eelnõu eesmärgid ei ole õiguspärased ega mõistlikud, ei pea EFÜ õigeks edastatud eelnõu väljatöötamise jätkamist eesmärkidel, mida eelnõuga soovitakse saavutada.

Sellega seoses soovib EFÜ rõhutada lõpetuseks veel järgmist:

- (a) on tähtis, et riigil (Justiits- ja Digiministeerium või mõni muu institutsioon) oleks jätkuvalt konkreetne ja oluline roll erakopeerimise tasu jaotamise otsustamisel, sh jaotuskomisjoni moodustajana ja jaotuskava kinnitajana, mis tagaks lisaks sisulisele kontrollile ka õiglase tasu jaotuse ja maksmise õiguste omajatele, kes on seadusest tuleneva piirangu alusel kahju kannatanud. Riigil peab säilima tunnetus sektori arengutest, probleemidest jms. VTK tagasisides hindasid KEOd vajalikuks ministeeriumi (või ka valitsemisala hallatava üksuse, ennekõike Patendiameti) rolli säilitamist;
- (b) mistahes muudatused tasu jaotamise protsessis ei tohiks venitada ega edasi lükata õiglase tasu jaotamist;
- (c) tuleks välja töötada ammendav kord, mille alusel tasu jaotust otsustakse (nii tehniliselt kui sisuliselt). Kindlasti on oluline arvesse võtta tarbijauuringu tulemuste (mida kontrollitakse teatud intervalli tagant) ning esindatuse (vähemalt Eesti vs ülemaailmne tasemel) kriteeriume;
- (d) selle asemel, et lähtuda vaid KEO poolt üldiselt esindatavate isikute arvust (esindatuse ulatus - eelnõu AutÕS § 27 lg 9¹ p 4) tuleks lähtuda ennekõike Eestis kasutatavate õiguste objektide õiguste omajate esindatuse ulatusest (läbi liikme- või esinduslepingute esindavad KEO-d väga paljusid selliseid õiguste omajaid, kellega seotud õiguste objekte Eestis ei kasutata, mistõttu ei anna lihtsalt abstraktne esindatavate või lepingute arv tegelikult õiget ülevaadet);
- (e) eelnõus AutÕS § 27 lg 9² ja lg 9³ nimetatud jaotus ei ole sellisel kujul õiglane ega tasakaalustatud ja tuleb välja võtta või muuta selliseks, et see oleks kõigile õiguste omajate gruppidele ja KEO-dele ühtemoodi tasu vähendav võrreldes varasema praktikaga.
- (f) arvestada tuleks ka Eestis kasutatavate õiguste objektide loomiseks tehtud investeeringute proportsiooniga, sest ilma investeeringuteta ei loodaks laias tarbimises olevaid õiguste objekte, mida Eestis isiklikuks otstarbeks kopeeritakse. Seaduseelnõus osutatakse sellele, et erakopeerimise tasu peab kompenseerima eeldatavat kahju. Samas on eiratud asjaolu, et osad õiguste omajad investeerivad õiguste objektide loomisesse oluliselt rohkem vahendeid

võrreldes teistega, mille hüvitamine peaks jätkusuutliku tegevuse tagamiseks olema isegi prioriteetsem.

Riik peaks hoolitsema mitte ainult hüvitise kogumise regulatsiooni eest, vaid ka selle eest, et õiglane hüvitis jõuaks nende KEOde liikmeteni, kelle autoriõiguse objekte peamiselt erakopeeritakse. Eelnõuga seda eesmärki ei täideta. EFÜ on valmis osalema töörühmas ja panustama sellesse, et tekiks senisest parem regulatsioon erakopeerimise tasu õiglaseks ja tasakaalustatud jaotamiseks.

Lisaks teeb EFÜ ettepaneku Vabariigi Valitsuse 17.01.2006 määruse nr 14 „Audiovisuaalse teose ja teose helisalvestise isiklikeks vajadusteks kasutamise kompenseerimiseks tasu maksmise kord, salvestusseadmete ja -kandjate loetelu ja nendelt kogutava tasu määrad ning kultuuri- ja teadusprojektide finantseerimiseks toetuse taotlemise kord“ muutmise käigus korrigeerida selle §-is 3 toodud salvestusseadmete ja -kandjate tasu määrasid lähtudes kollektiivse esindamise organisatsioonide poolt 15.04.2025 peaministrile saadetud pöördumises toodud ettepanekutest (<https://dhs.riigikantselei.ee/avalikteave.nsf/documents/NT003F5172?open>).

Lugupidamisega

/allkirjastatud digitaalselt/

Rauno Haabmets
Tegevdirektor
Eesti Fonogrammitootjate Ühing
Poordi 1-32, 10156 Tallinn
Tel: 6 140 182
www.efy.ee